

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2455/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених „ЖЖ“ А.Д. ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и А.Д. „ЗЗ“ ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „ББ“ А.Д. ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 943/19 од 08.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог „ББ“ А.Д. ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 943/19 од 08.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог „ББ“ А.Д. ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 943/19 од 08.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог „ББ“ А.Д. ... за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 103/18 од 17.01.2019. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, солидарно исплате новчане износе са законском затезном каматом почев од 14.11.2018. године до исплате, као и износе на име обрачунате законске затезне камате до дана вештачења, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени А.Д. „ЗЗ“ ... да тужиоцима за период од 01.09.2015. до 31.12.2016. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, исплати новчане износе са законском затезном каматом почев од 14.11.2018. године до исплате, као и износе на име обрачунате

законске затезне камате до дана вештачења, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 112.424,24 динара, а обавезан је и тужени А.Д. „33“ ... да тужиоцима надокнади трошкове поступка у износу од 270.362,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 943/19 од 08.04.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 103/18 од 17.01.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени „ЖЖ“ А.Д. ... је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложено да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, а ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе (разлог на којем тужени „ЖЖ“ А.Д. ... заснива посебну ревизију) јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда донетих у чињенично и правно истоветним споровима. Наиме, у конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени „ЖЖ“ А.Д. ... да тужиоцима, солидарно са туженим А.Д. „33“ ..., за тражени период до статусних промена исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора досуђене износе. Правилно се у нижестепеним пресудама закључује да се из утврђеног радног часа према члану 5. став 6. Анекса Колективног уговора не може закључити који износ представља накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за годишњи одмор и да ли је тужени исплаћивао накнаду ових трошкова запосленима, па и тужиоцима, а након измене Колективног уговора Анексом од 20.06.2014. године, није дошло до увећања зараде запослених. Следом реченог, право запослених на исплату наведених накнада је само деклараторно наведено у изменама Колективног уговора, а тужени нису доказали да су вршили обрачун и исплату тужиоцима по том основу.

Из изнетих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог „ЖЖ“ А.Д. ... у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу у овом спору тужиоци су поднели дана 27.04.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 165.000,00 динара. Вредност побијеног дела правноснажне пресуде по ревизији туженог „ЖЖ“ А.Д. ... износи 41.354,88 динара.

Овај износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија овог туженог није дозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији туженог „ЖЖ“ А.Д. ..., садржана у ставу трећем изреке, донета је у смислу одредаба чланова 165. став 1. и 153. став 1. ЗПП. Тужени „ЖЖ“ А.Д. ... није постигао успех са изјављеном ревизијом, па му не припада право на накнаду трошкова поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић